Газета Верховної Ради України

Голос України

№ 66 (2313) ■ Четвер, 13 квітня 2000 року ■ Ціна договірна

Італійський диригент Франческо Ледда разом з Луганським симфонічним оркестром здійснює турне по Україні та Росії. Особливою популярністю користується опера «Тоска».

Фото Вадима ЛІСНОГО (ДІНАУ).

■ *1743 р. Народився Томас Джефферсон, третій президент США, автор проекту Декларації незалежності Сполучених Штатів.*

■ *1890 р. Не стало українського кобзаря Остапа Вересая.*

■ *1922 р. В Італії тривала Генуезька конференція — переговори Радянської Росії з іншими державами світу з приводу боргів царського, Тимчасового та білогвардійського урядів.*

■ *1944 р. Радянські війська визволили від гітлерівців Євпаторію і Сімферополь.*

13 квітня

Другий інвестор не проти стати першим

Дуже важливим і надзвичайно приємним назвав свій візит до України Державний секретар у закордонних справах і у справах Співдружності Великої Британії та Північної Ірландії Робін Кук. Учора у другій половині дня відбулася його зустріч з Головою Верховної Ради України Іваном Плющем. У меморандумі про взаєморозуміння між зовнішньополітичними відомствами двох країн, підписаному на Михайлівській площі незадовго до цієї зустрічі, підкреслюється взаємна зацікавленість і готовність допомагати контактам парламентаріїв України та Великої Британії. Робін Кук також зустрівся з Президентом України Леонідом Кучмою й Прем'єр-міністром Віктором Ющенком.

А в МЗС пройшла зустріч Робіна Кука з міністром закордонних справ України Борисом Тарасюком сам на сам. Потім вони очолили переговори офіційних делегацій. Після підписання офіційних документів відбулася прес-конференція Р. Кука і Б. Тарасюка.

(Закінчення на 4-й стор.).

«Хвиля свободи» кличе на барикади

Львівська газета «Експрес» зобов'язана сплатити позивачу 150 тисяч гривень. Таку реакцію суду викликала 12-рядкова критична рецензія. Про це повідомляє прес-центр вільних журналістів Львова. Об'єднання домагається перегляду рішення суду, внесення змін до законодавства України, які унеможливлювали б розправи над виданнями. А ще у рамках акції «Хвиля свободи» вирішили будувати барикаду у центрі міста. Барикаду — як виклик номенклатурі, яка зневажає свободу слова і думки.

Тим часом...

13—14 квітня у Львівському Національному університеті імені Івана Франка відбудеться всеукраїнська науково-практична конференція «Національна журналістика і європейський вибір України». Взаємодія ЗМІ та органів влади — одна з проблем, яку обговорюватимуть на конференції.

Стихія

Вода спадає, тривога залишається

За станом на 11 квітня вода в річках Західний Буг і Рата спала на 36 сантиметрів, однак 50 будинків ще залишаються підтопленими. Оскільки стихія в селах Межиріччя та Сілець гуляє по кілька разів на рік, доцільно було б, на думку голови Сокальської райдержадміністрації Миколи Пшеволоцького, відселити 100 сімей із небезпечної зони, але для того потрібні кошти.

Керівництво холдингової компанії «Укрзахідвугілля», як повідомляє **наш власний кореспондент Оксана Теленчі**, не погоджується з висновком фахівців про те, що підтоплення сіл спричинено активною підземною діяльністю кількох великомостівських шахт. Шахтарі відмовляються поділитися коштами, передбаченими для ліквідації екологічних наслідків своєї діяльності.

Земельна реформа

Гримаси розпаювання

Кримінальну справу за статтею КК «Розкрадання в особливо великих розмірах» порушено проти секретаря правління одного з сільгосппідприємств Кіровоградського району. Про це повідомила прес-служба управління СБУ в Кіровоградській області. Минулого року під час розпаювання земель КСП секретар правління внесла до списку на отримання земельного сертифіката свого сина, який не був членом цього колективного господарства. Так наділена владою жінка незаконно заволоділа актом на право власності 4,13 гектара угідь вартістю понад двадцять тисяч гривень.

Олег БОНДАР.

Кіровоградська область.

Я вам пишу...

Украли смертну одежину

Торік навесні мене обікрали злодії, забрали навіть те, що я на смерть собі приготувала. А восени витягли усі продовольчі запаси з погреба, і я залишилася ні з чим на зиму. Не мають люди ні жалю, ні совісті, адже мені уже 86 років, удова, двоє моїх дітей — інваліди I і II групи. Пенсію не виплачують по півроку, заощадження пропали, їх не відшкодовують навіть вісімдесятирічним.

Марія КАНАВЕЦЬ.

Бондарівка
Сосницького району
Чернігівської області.

Довга дорога додому

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

З'явилася надія на повернення з афганського полону ще двох наших земляків — колишніх воїнів-інтернаціоналістів.

Тепер ми уже добре знаємо: кожний четвертий військовослужбовець з так званого обмеженого контингенту радянських військ в Афганістані був вихідцем з України. 3280 українських сімей отримали похоронки на своїх синів. 7,5 тисячі українських хлопців прийшли додому інвалідами або стали ними від завданих їм ран у цій військовій авантюрі. Ніхто вже не поверне дітям і батьків, які померли і вмирають від давніх ран та нервових потрясінь, «надбаних» у далекій країні. А таких напівсиріт підростає сьогодні в Україні майже півтисячі.

Та є ще одна рана, яка досі нагадує про себе, ятрить наші душі. Йдеться про тих солдатів і офіцерів, які під час бойових дій потрапили в полон або пропали безвісти. Нині в тому трагічному списку зосталося 72 особи з України.

(Закінчення на 6-й стор.).

■ *Велика Британія готова надати Україні 10,5 млн. фунтів стерлінгів на завершення будівництва саркофага над Чорнобильською АЕС.*

■ *Україна презентує новий танк Т-84 на виставці-конференції військової техніки, що відкрилася в Куала-Лумпурі (Малайзія).*

■ *У Донецькій області смертельно травмовано робітника виробничого об'єднання "Артемсіль" (місто Соледар) під час демонтажу скребкового конвеєра.*

P. S.

Газету «Експрес» зобов'язали сплатити позивачу 150 тисяч гривень

У номер

■ Херсон

Робочий день скорочується — з народної ініціативи

Уже 5 відсотків херсонців від кількості внесених до списків узяли участь у референдумі. Очевидно, забули, що для дострокового голосування мають бути певні підстави. Для активізації процесу людей відпускають з роботи, щоб вони обов'язково відвідали дільницю.

Є свідчення, що для отримання бюлетеня не обов'язково мати з собою паспорт чи інше посвідчення. Достатньо назвати прізвище й адресу. Видача бюлетенів супроводжується пропозицією проголосувати за всіх членів сім'ї.

■ Київ

«Сегодня» в п'ятницю

Приємна новина для читачів газети «Сегодня». Після кількох тижнів перерви, вона поновлює свій вихід. У журналістських колах йшлося про те, що перерва пов'язана насамперед із відставкою голови НАК «Нафтогаз України» Ігоря Бакая, який фінансував газету. Одразу декілька фінансових груп виявили зацікавленість до видання й хотіли його викупити. Головному редактору газети «Сегодня» Олегу Нипадимці вдалося розв'язати цю проблему і знайти джерела фінансування. Тож черговий номер газети з'явиться в кіосках у п'ятницю.

Як дихаєш, енергетико?

Бажаних інвестицій від приватизації низки енергопостачальних компаній поки немає. Проте претензій до деяких — хоч відбавляй! Луганськобленерго, наприклад, за «трудові успіхи» у судовому порядку оштрафували вже на 700 млн. грн...

Перший заступник парламентського Комітету з питань паливно-енергетичного комплексу Олексій Кучеренко повідомив, що здійснено спробу узагальнити думки й пропозиції зацікавлених сторін, щоб усі, хто розвиває свій бізнес на енергетичному полі, й ті, хто встановлює тут правила гри, виконували б головне призначення — якісно обслуговували побутових і промислових споживачів.

■ Дніпропетровськ

Фатальний кінець невезучого будинку

У центрі Дніпропетровська, на проспекті Карла Маркса, яким колись проходили святкові демонстрації, обвалилася фасадна стіна багатоповерхового цегляного будинку. На щастя, це сталося по обіді, коли перехожих не густо, тож ніхто не постраждав. Уже наступного дня тут відновили рух автотранспорту.

Як інформує *наш власний кореспондент Микола Нечипоренко*, споруджували цей будинок, використовуючи ще дерев'яні перестінки і перекриття. А під час Великої Вітчизняної будинок було майже зруйновано, тож відбудовували його стахановськими темпами. Довгий час він вважався елітним, хоч кілька разів горів. Востаннє — у січні минулого року, коли зайнялася приватна сауна якогось горе-бізнесмена. Відтоді, за словами міського голови Івана Куличенка, споруда стояла непридатною для проживання. Але тільки тепер прийняли рішення про знесення будинку.

■ Фотофакт

У галереї Києво-Могилянської академії відкрито виставку Йосипа Осташинського «Архітектура в мініатюрі». Напівоб'ємні картини створено із звичайних сірників.

Фото Ольги ВОЛОВЕНКО.

Не кожна «гра» — безневинна забава

Не треба підставляти Президента. Його не для цього обрали

Точка зору

Сьогодні на малій батьківщині «народної ініціативи», в Житомирі, має відбутися грандіозне шоу: «Всеукраїнська акція «Побудуймо майбутнє», організована «Таврійськими іграми» за підтримки благодійного Таврійського фонду. Звичайно, ви здогадалися, що в «майбутнє» можна потрапити через «фундамент» — референдум. Саме цей «благодійний» захід нині модно асоціювати із всенародною толокою, не помічаючи ознак «великої руїни» демократії. Втім, за такі паралелі можна легко потрапити до переліку «зрадників нації».

А тепер запитання у стилі «вірменського радіо». Чи може один і той самий населений пункт бути водночас периферією і столицею? Шукаємо відповідь вище. Може. Каховка. Це не просто віддалене від Києва місто у херсонських степах, а й столиця «Таврійських ігор», відомих виразним «дуалізмом» — естрадною творчістю й забавами у політику. Нині вони в «ренесансі» — поєднують лірику з одами референдуму. Модерн просто втішає слух: «Дні і ночі бачу... дві палати». «Я бажала б, я хотіла б тільки так»... Стиль!

Це на естраді. А на підмостках життя інші співають романси. Далекі від лірики і ще дальші від од. Між Каховкою «центровою» і провінційною — дистанція величезного розміру. Як ставляться до референдуму не охоплені «іграми» мешканці Таврії, «ГУ» вже розповів: рефрену не треба. Та не тільки «несвідомі» маси сумніваються в ефективності свого дружнього «волевиявлення». Він, референдум, не вигідний насамперед... Президентові. І з багатьох причин.

Підписуючи указ, Леонід Кучма не дбав про самозбереження: для законослухняного Президента «народна ініціатива» — вища за інтереси власні. Але, поліщуки, на що перевелася ваша активність від 14 листопада? Щоб вінничани чи полтавці переконалися —їхній демарш проти Кучми був єдино правильним виходом? Після тріумфальної перемоги, коли Леонід Данилович удруге став Президентом (найостанніші за часом вибори відбили свіжі настрої суспільства), ви хочете нам сказати, що є ознаки президентських сумнівів: як йому здійснювати підтверджені повноваження? Що демонстрація сили —підписання указу — насправді є виявом слабкості, і тому він змушений не свою волю нам показати, а вдаватися до «волевиявлення»? Ну, знаєте...

Припустимо (а це не важко зробити, тут не треба бути провидцем), ККД від референдуму для поліпшення життя у всеукраїнських масштабах дорівнюватиме цифрі «нуль». Народ швидко забуде «ініціаторів» — уся щира «вдяка» перепаде тому, хто публічно підтримав ідею —Президентові, зрозуміло. Гарну послугу ви йому влаштували — невже у поліських лісах її підказали ведмеді? А якщо референдум — попри бажання «натхненників» — таки не відбудеться: всяке буває — дачі, городи, бойкот... Виходить, наш Президент не точно відображає настрої цілого суспільства? На що натякаєте?

До речі, і сам референдум не іграшка, а небезпечна «рушниця». Один постріл не заспокоїть «курок». Завтра до зброї вдадуться інші — є прецедент, а «ініціативи» знайдуться... Можна було б не штовхати Леоніда Даниловича до «мілітаристського» розв'язку: тим паче що з парламентом тепер стійке перемир'я. До речі, про його двопалатну модель. Уявімо, народ «волевиявить» верхню палату. А вона, натхненна довірою, відбере в Президента його більшість «службових обов'язків». Тоді що, наш глава держави має стати безправною королевою чи генералом лише на весіллі? Електорате, ми ризикуємо...

Є ще одне джерело загрози для Леоніда Кучми —ініціатори «ініціаторів». Припустимо, успіх на референдумі підштовхне їх до цікавого досліду —розіграти російський сценарій. Українського «наступника» можуть видати «на-гора» раніше, ніж бажають самі учасники політичної гри. Таку версію не виключають і відомі політики. Олександр Лавринович, наприклад: «Хоча для тих, кого в нас називають «олігархами», поки що важливіше мати впливи на прийняття рішень, ніж займати саме крісло, всього можна чекати...»

«Найдемократичніше» запитання — депутатська недоторканність — також заковика з «підтекстом», такий собі бумеранг. Ну, стануть наші обранці суцільно безимунітетні — згадаємо аргумент: «Через цей привілей не могли порушити справу». А як вам така ситуація: немає недоторканності і нема що... порушувати. Або є проти тих, проти кого й дуже хотілось би...

«Поки що всі подання, які вносила Генпрокуратура до Верховної Ради, задовольнялися, — коментує цей «поворот сюжету» пан Лавринович, — є одне, яке із зрозумілих причин не вноситься до нашого залу. Але це не проблема «незайманих» депутатів. Чомусь не дають його на наш розгляд. А поставили б сьогодні — сьогодні і проголосували б. До тих, хто порушує закон кримінальними діями, наше ставлення однозначне. Тут ніколи не буде суперечностей для згоди на притягнення до відповідальності. Але якраз до них це найменше робиться...».

Це вже інша тема розмови.

Про негативну реакцію Заходу, яка позначилася і ще більше позначиться на іміджі нашого Президента після рішень ПАРЄ, говорити просто незручно. Держава і її глава особисто декларують курс на інтеграцію з Європою, а його на ходу стриножують «волевиявленням», не дають конкретними справами зміцнити наш європейський вибір. Доспівалися, називається...

... Ні, не майбутнє будують учасники «всеукраїнської акції». Вони просто руйнують у «боях здобуте» минуле — результати виборів Президента. Нагадаю спеціально для «ігор» — ним став Леонід Данилович Кучма. І не треба його підставляти. Обирали його для серйозної гри, а не для забав з референдумом. Краще шукайте таланти на своїй естраді.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

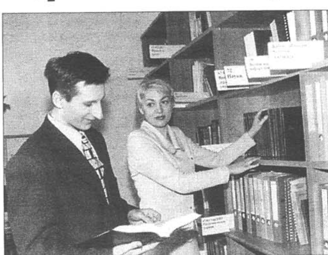
Стежте за бюджетом через комп'ютер

У Рахунковій палаті України

Днями було презентовано інформаційно-аналітичну систему Рахункової палати.

Роботу над її створенням розпочали в березні минулого року спільно з Інститутом кібернетики НАНУ. Нині до мережі інформаційно-аналітичної системи РПУ підключено 132 комп'ютери. Завдяки каналам зв'язку з Національним банком, Держказначейством, Податковою адміністрацією та іншими фінансовими структурами Рахункова палата щомісяця отримує близько 50 тисяч сторінок різноманітної інформації. Відкрито і web-сторінку Рахункової палати України в «Інтернеті». Відтепер кожен платник податків, як у всьому цивілізованому світі, зможе, заглянувши в «Інтернет», дізнатися про виконання кожної статті держбюджету України.

Юліана ШЕВЧУК.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

За місяць порушили те, що напрацьовували роками?

Особливості складання і виконання місцевих бюджетів у цьому році та напрями реформування міжбюджетних відносин обговорили на семінарі у Верховній Раді керівники обласних рад, голови постійних депутатських комісій, представники місцевих органів самоврядування — ті, хто вкрай зацікавлений у реформуванні міжбюджетних відносин.

Дискутувати є про що. Що могло статися, —запитував аудиторію голова бюджетного комітету ВР Олександр Турчинов, — щоб за місяцьпівтора цього року довелося порушити досягнуті під час складання бюджету-2000 домовленості? Факти справді вражаючі: з «ласки» регіонів до дохідної частини держбюджету не дійшло 22 відсотки запланованих коштів, натомість на стільки само перевиконано дохідну частину місцевих бюджетів. На 21 відсоток більше від запланованого влада на місцях використала з витратної частини казни. Незважаючи на заборону законом планувати видатки на невластиві для місцевих бюджетів функції, влада на місцях торік витратила 172 млн. грн. на фінансування органів внутрішніх справ, чималі кошти — на утримання судової влади...

Про плани Державного казначейства запровадити для органів влади на місцях єдиний казначейський рахунок, бажання створити для них ліпші умови, ніж ті, які створили різноманітні приватні банкові установи, розповів на семінарі голова цього відомства Олександр Киреев. Користуючись нагодою, представники регіонів просили... хоча б кілька найближчих років не запроваджувати для них цей самий єдиний казначрахунок, спростити систему звітності тощо.

Парламентарії, з чиєї ініціативи й зорганізовано семінар, обіцяли врахувати найістотніші пропозиції під час підготовки до другого читання Бюджетного кодексу України.

Анатолій МАТВІЄНКО:

Сказати твердо. Передусім — собі

Головне — не яка форма власності на землю, а які права і обов'язки землевласників та землекористувачів

Історія України нерозривно пов'язана із землею. За неї боролися наші предки, вмирали діди, з нею поєднували свої надії на краще наші батьки. Чи є нині проблема землі? Яким чином розв'язувати земельне питання?

Наш співрозмовник — голова Української народної партії «Собор», народний депутат Анатолій МАТВІЄНКО.

— Соціально-економічна ситуація в країні залишається досить напруженою. Тож чи варто було братися за дуже складний клубок земельних проблем саме тепер? Чим продиктована необхідність реформ у сільському господарстві України?

— Існуюча економічна система в агропромисловому комплексі — банкрут. У 1997 році рівень рентабельності сільгосппідприємств становив мінус 23 відсотки, у 1998-му — мінус 28,6 відсотка.

Виробництво валової продукції сільського господарства за 1990—1998 роки (у порівняльних цінах 1996 року, млрд. грн.).

	1990	1991	1995	1996	1997	1998
Валова продукція, в т. ч.:	48,6	42,2	31,6	28,6	28,1	25,3
продукція рослинництва	24,3	20,2	17,9	16,4	17,4	14,3
продукція тваринництва	24,3	21,9	13,7	12,3	10,7	11,0

Торік зібрали найнижчий з 1946 року врожай зернових...

Фундаментом вітчизняного АПК були колгоспи. Але в умовах ринку (на який зорієнтована наша економіка) діють інші закони. Подальший розвиток конкурентного ринкового середовища можливий за умови залучення в його орбіту такого специфічного товару, як земля.

— Анатолію Сергійовичу, можливо, варто було б зупинити падіння аграрної економіки шляхом посилення державної підтримки селян?

— Коштів для кредитів у держави немає. Якщо на аграрні проблеми з бюджету в 1997 році виділено 690 млн. гривень, у 1998-му — 608 млн., то у 1999-му —323 млн. Виробничі приміщення сільгосппідприємств перебувають у жалюгідному стані, технічний парк не оновлювався 10—15 років. Потрібне нове, кардинальне розв'язання проблеми. А саме — дати можливість розвитку інституту приватної власності на землю.

— Чому інститут приватної власності на землю є необхідною умовою в ринковій економіці?

— Вартість продукції АПК значно занижено порівняно з вартістю товарів інших галузей народного господарства. Подальший розвиток ринкових відносин в Україні лише посилюватиме цей диспаритет. Тому земля повинна мати ціну і за нею вноситися у собівартість продукції.

— Це — серйозний аргумент. Але він — один. Чи не можна його відвести в інший спосіб?

— Упродовж десятиріч «вдосконалювали», «покращували», «зобов'язували», змінювали міністрів, назви міністерств, а віз і нині там. Систему треба міняти. Законодавчо дооформити ринкові земельні відносини. Тим паче що Конституція України (стаття 14) гарантує право власності на землю, якого набувають і реалізують громадяни, юридичні особи та держава. У земельному фонді України є 33 мільйони гектарів ріллі. На думку вчених, їх вартість становить 140—300 млрд. грн. Під таку надійну заставу банки могли б виділити АПК не менш як 70 млрд. гривень...

— Тоді уточніть, будь ласка, як це може відбитися на конкретному господарстві?

— Середнє господарство із земельним фондом у 2000 гектарів могло б отримати кредити на суму 4—4,5 млн. гривень. Відновити племінне стадо, модернізувати виробництво і запровадити нові технології. Відповідні кредити взяв би й фермер.

Ринок землі стане базою для механізму контролю за раціональним використанням сільгоспугідь. За даними Держкомзему, щорічно 2—3 млн. гектарів орних земель не використовують. Лише ринок землі здатний знайти гектарам, що заростають бур'янами, ефективного власника.

— Серед багатьох наших громадян побутує думка про те, що землю одразу скуплять іноземні капіталісти, а держава може втратити свою незалежність. Наскільки серйозними є такі твердження?

— Я розумію цю тривогу. Тому потрібно у Верховній Раді терміново прийняти новий Земельний кодекс України, в якому передбачити механізм недопущення продажу землі іноземцям, а також інші обмеження для такого специфічного товару, як земля. Їх можна було б запозичити і з досвіду інших країн, де, до речі, останніми роками досить чітко простежується тенденція посилення державного регулювання відносин земельної власності.

У Німеччині заборонено дроблення селянських господарств і їхніх земельних ділянок за зміни власників, в т. ч. спадкоємців. Відчуження землі можливе лише тоді, коли це не суперечить суспільним інтересам.

У Швеції землю можуть купити тільки особи, які ведуть сільгоспвиробництво і мають відповідну фахову підготовку.

В Італії Конституція накладає на приватну власність на землю ряд зобов'язань щодо раціонального використання та справедливих соціальних відносин. Тут визначено граничні розміри сільськогосподарських землеволодінь по регіонах та зонах, необхідність меліорацій тощо.

А цивільний кодекс Франції передбачає можливість вилучення земельних ділянок (з виплатою їхньої вартості) у власників, які не обробляють їх чи допустили зниження родючості, або завдали своїм користуванням цією землею збитків суспільним інтересам.

Головне — не яка форма власності на землю, а які права і обов'язки землевласників та землекористувачів.

— Добре. З юридичної точки зору зрозуміло. А що, Анатолію Сергійовичу, це дасть для економіки села?

— Під заставу землі банки могли б випустити облігації, в обмін на які залучити довгострокові (на 15—20 років) ресурси на світових ринках.

— Але ж залишається і тривога стосовно скуповування землі «тіньовиками».

— Від того, що половина грошей обертається в «тіньовому» секторі економіки, держава тільки програє. Тож якщо зуміємо хоча б частину цього капіталу спрямувати у легальний бізнес, хіба це погано!? Хай з цим капіталом приходять в АПК і вкладають його у підвищення родючості землі. Водночас певні законодавчі стимули мають сприяти ефективному використанню куплених таким чином земельних ресурсів.

— Значна частина громадян лівої орієнтації вважають, що ми ще не дозріли, не готові здійснювати купівлю-продаж землі. Хіба це не так?

— Земля не ідеологічна категорія, а поняття економічне. Ми в державі не будуємо ніяких «-ізмів» (капіталізмів, імперіалізмів чи комунізмів). За даними агентства ООН, що створене з метою розвитку ринків землі, на Заході обсяг ринків земельної власності становить 30 відсотків валового внутрішнього продукту, а в країнах Центральної Європи — 10. Це означає, що в наших сусідів є можливість збільшення ВВП на 20 відсотків. А ми, якщо не змінимо ситуацію у цій сфері, і надалі перерозподілятимемо крихти в державі.

— І все-таки є побоювання, що за нинішньої заниженої ціни на землю не можна допускати торгівлю нею, бо почнуться спекуляції.

— Звичайно, для початкової стадії будь-якого ринку характерним є різні відхилення. Але дуже скоро попит і пропозиція врівноважують його, тим паче що ринок землі з самого початку має чітко контролювати держава.

— Тоді якою має бути роль держави у цьому процесі?

— Її роль — у створенні прийнятої для всіх суб'єктів підприємницької діяльності законодавчої бази, податкової системи, правових санкцій, стандартів продукції, родючості землі та контролю їх дотримання товаровиробниками. Вже тепер для забезпечення формування аграрних ринків усі державні закупки сільськогосподарської продукції мають здійснюватися на конкурентних засадах через відкриті торги, тендери.

— У дискусіях щодо доцільності приватної власності на землю інколи аргументом «проти» звучить теза про те, що привілейованими будуть селяни.

— А хіба забули, як, відбираючи в хліборобів останні зернини, держава прирікала їх на голодомори. Саме як спокуту державних гріхів перед селянами треба сприйняти приватизацію ними землі.

Реформування відносин власності дасть можливість наповнити внутрішній ринок вітчизняною і якісною сільгосппродукцією. Гроші не попливуть за кордон. Зросте купівельна спроможність наших громадян.

— Опоненти приватної власності на землю вважають, що, провівши її приватизацію, залишаємо без неї майбутні покоління.

— Власність на землю — це інструмент, а не мета перетворень. Зробимо Україну процвітаючою, красивою (а це можливо тільки з приватною власністю на землю), тоді й нащадки пишатимуться нами. Після завершення аграрної реформи в майбутніх поколінь з'явиться можливість заробити гроші, піти на село і купити потрібну ділянку землі.

— Отже, ваше ставлення до Указу Президента України «Про невідкладні заходи щодо прискорення реформування аграрного сектора економіки» позитивне?

— Так, він потрібний Україні. Але п'ять років тому вже робили спробу прискорити земельну реформу. Не вдалося. Можна подумати, що в житті всяке буває, — почнемо знову. Але ні, змінюються обставини. Підтвердження тому — результати соціологічних досліджень. Якщо в 1996 році проти проведення земельної реформи висловилися 19 % респондентів, то в 1998-му — 23 %. З 27 до 40 % збільшилася кількість тих, хто не визначився щодо її необхідності. Зате більше стало прихильників колгоспно-радгоспної системи: з 48 до 52 % та зросла кількість противників створення земельного ринку з 43 до 66 % відповідно. Ця обставина вимагає від усіх гілок влади не тільки рішучості, а й оперативності. Виконання указу треба підкріпити заходами з розвитку інфраструктури АПК. Терміново потрібні державний іпотечний банк, Банк реконструкції і розвитку та інші. Також варто підтримати ідею створення Українського національного світового банку.

У державі мають посилюватися функції Міністерства аграрної політики як справді розробника політики. Саме воно має запропонувати цілісний механізм проведення земельної реформи.

П'ять років тому державні органи не розвинули ідею земельної реформи, посіяли розчарування та зневіру. Ми надто довго вагаємося. Маємо Конституцію України, в якій право власності на землю гарантовано. Маємо українську гривню. Тому мусимо твердо сказати, і передусім собі, що послідовно рухатимемося шляхом радикальних ринкових реформ.

Інтерв'ю взяв Анатолій ГРИЩЕНКО.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Угоди між Кабінетом Міністрів України та Урядом Королівства Швеції про співробітництво в галузі ядерної безпеки

Верховна Рада України **постановляє:**

Угоду між Кабінетом Міністрів України і Урядом Королівства Швеції про співробітництво в галузі ядерної безпеки, підписану в м. Стокгольмі 23 березня 1999 року, ратифікувати.

Голова Верховної Ради України І. ПЛЮЩ.

м. Київ, 23 березня 2000 року.
№ 1600-III.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Угоди між Україною та Республікою Білорусь про співробітництво у забезпеченні прав осіб, які належать до національних меншин

Верховна Рада України **постановляє:**

Угоду між Україною та Республікою Білорусь про співробітництво у забезпеченні прав осіб, які належать до національних меншин, підписану 23 липня 1999 року в м. Києві, ратифікувати.

Голова Верховної Ради України І. ПЛЮЩ.

м. Київ, 23 березня 2000 року.
№ 1601-III.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Угоди між Україною та Республікою Польща у справі створення спільної військової частини для участі в міжнародних миротворчих і гуманітарних операціях під егідою міжнародних організацій

Верховна Рада України **постановляє:**

Угоду між Україною та Республікою Польща у справі створення спільної військової частини для участі в міжнародних миротворчих і гуманітарних операціях під егідою міжнародних організацій, підписану 26 листопада 1997 року в м. Варшаві, ратифікувати.

Голова Верховної Ради України І. ПЛЮЩ.

м. Київ, 6 квітня 2000 року.
№ 1634-III.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Угоди між Урядом України і Урядом Сполученого Королівства Великобританії та Північної Ірландії про міжнародні автотранспортні перевезення

Верховна Рада України **постановляє:**

Угоду між Урядом України і Урядом Сполученого Королівства Великобританії та Північної Ірландії про міжнародні автотранспортні перевезення, підписану 13 грудня 1995 року в м. Лондоні, ратифікувати.

Голова Верховної Ради України І. ПЛЮЩ.

м. Київ, 6 квітня 2000 року.
№ 1635-III.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Угоди між Урядом України та Урядом Французької Республіки про міжнародні автомобільні перевезення вантажів і Протоколу до цієї Угоди

Верховна Рада України **постановляє:**

Угоду між Урядом України та Урядом Французької Республіки про міжнародні автомобільні перевезення вантажів і Протокол до цієї Угоди, підписані 11 листопада 1992 року в м. Києві, ратифікувати.

Голова Верховної Ради України І. ПЛЮЩ.

м. Київ, 6 квітня 2000 року.
№ 1636-III.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Угоди між Урядом України і Урядом Республіки Фінляндія про міжнародні автомобільні перевезення

Верховна Рада України **постановляє:**

Угоду між Урядом України і Урядом Республіки Фінляндія про міжнародні автомобільні перевезення, підписану 2 червня 1995 року в м. Гельсінкі, ратифікувати.

Голова Верховної Ради України І. ПЛЮЩ.

м. Київ, 6 квітня 2000 року.
№ 1637-III.

Хроніка. Факти. Події

■ Київ

Часом для співробітництва бракує дрібниці — інформації

Надзвичайний і Повноважний Посол Китайської Народної Республіки в Україні Чжоу Сяо Пей зустрівся з головою депутатської групи «Солідарність» Петром Порошенком та офіційним уповноваженим групи Віктором Королем. Петро Порошенко поінформував пана посла про головні завдання депутатської групи, визначивши три основні принципи: державотворення, підтримка вітчизняного виробництва та соціальний захист населення. Під час зустрічі обговорювали й перспективи україно-китайського співробітництва. «Рівень україно-китайського економічного співробітництва не може нас задовольнити, — заявив Петро Порошенко. — Я переконаний, що багато вітчизняних підприємств бажають працювати на китайському ринку, але не мають інформації про потенційних партнерів. «Солідарність» докладе максимум зусиль, щоб налагодити ефективну співпрацю підприємців України та Китаю». На думку посла, саме такі зустрічі й сприяють розвиткові співробітництва. Посол запросив Віктора Короля відвідати Китай. А Петро Порошенко запропонував панові Чжоу Сяо Пею відвідати регіони України.

■ Мінськ

Лукашенко хоче зміцнити кордони з НАТО?

Однією з найважливіших тем переговорів президентів Білорусі та Росії, що відбудуться в Мінську 16 квітня, стане питання про створення спільного військового угруповання на кордоні з НАТО. На думку білоруського керівництва, це угруповання може налічувати до 300 тисяч осіб, озброєних найновішою технікою. Президент Олександр Лукашенко вважає, що ядром угруповання має стати білоруська армія.

■ Тегеран

І знову питання про контрабанду нафти

За останні три дні патрулі прикордонних військ Ірану затримали у своїх територіальних водах 10 іноземних танкерів. Іранська влада підозрює, що ці танкери в обхід санкцій ООН перевозили 45 тисяч тонн контрабандної іракської нафти. До закінчення розгляду всі 10 танкерів перебуватимуть в іранських територіальних водах. Щодо приналежності суден не повідомляється.

■ Будапешт

Пік паводка ще не настав

Розливання річок в Угорщині та Румунії уже забрало життя близько 20 осіб. У Румунії від паводка постраждала чверть території країни. Вчора президент Румунії скликав Вищу раду оборони для обговорення рятувальних заходів. У сусідній Угорщині по всій країні збирають кошти на допомогу жертвам стихійного лиха. До фонду вже надійшло більш як 140 млн. доларів. Експерти прогнозують, що пік паводка припаде на кінець наступного тижня.

■ Рига

Прем'єр подав у відставку

Учора прем'єр-міністр Латвії Андріс Шкеле оголосив, що йде у відставку. За даними РІА «Новости», це пов'язано з прийнятим напередодні рішенням лідерів партії «Вітчизні та свободі» та руху «За національну незалежність Латвії» про вихід з уряду. Таким чином два члени урядової коаліції, які залишилися — Народна партія та партія «Латвійський шлях», опинилися в меншості напередодні наміченого на 13 квітня голосування в парламенті про висловлення недовіри прем'єр-міністрові.

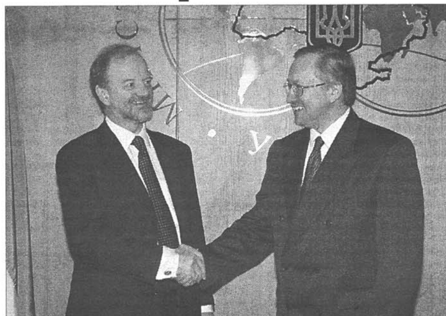

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних інформагентств.
Фото АП.

Другий інвестор не проти стати першим

(Початок на 1-й стор.).

Судячи з настрою Робіна Кука й Бориса Тарасюка, які з'явилися перед журналістами надзвичайно задоволені й, можна навіть сказати, щасливі, переговори вдалися. Як наголосив міністр закордонних справ України, «насамперед увагу було приділено підготовці візиту Леоніда Кучми до Великої Британії». Борис Тарасюк «стурбував» свого колегу ідеєю проведення в Британії фестивалю української культури. Р. Кук, за свідченням Б. Тарасюка і його власним, позитивно сприйняв цю ініціативу: «Як сказав Борис, у мене буде ще більше роботи». На переговорах обговорювали також проблеми економічної співпраці, яка, в принципі, задовольняє обидві сторони. Велика Британія посідає третє місце серед торгових партнерів України і є другим у Європі після Нідерландів інвестором. Протягом трьох останніх років було запроваджено 150 проектів на загальну суму 30 млн. фунтів стерлінгів. Щодо інвестиційної політики, то на прес-конференції Робін Кук висловився з цього приводу оптимістично: «Добре бути одним із двох найкращих інвесторів, а ще краще бути першим». Він вважає, що нинішня українська програма економічних реформ залучить ще більше інвестицій в Україну.

Робін Кук і Борис Тарасюк особливо зупинилися на можливостях спільної роботи делегацій двох країн у Раді Безпеки ООН у Нью-Йорку. Робін Кук наголосив на необхідності участі України в процесі реформування РБ, а також на тому, що склад постійних членів Ради Безпеки треба розширювати і вводити до неї держави Центральної та Східної Європи. Окрім того, він нагадав про постійну співпрацю в рамках інших міжнародних організацій, зокрема в НАТО: «Британська програма військового співробітництва з Україною найбільша з тих, які ми маємо з іншими країнами». Стосовно ж Ради Європи — міжнародної організації, яка нині у всіх на слуху, то держсекретар Великої Британії вважає, що «Україна послідовно дотримується принципів РЄ. Рішення про скасування смертної кари далося нелегко, однак Україна довела, що поступово наближатиметься до дотримання європейських норм з прав людини». Відповідаючи на запитання журналістів з приводу резолюції ПАРЄ щодо нашого референдуму, Робін Кук зазначив: остаточне слово — за Радою міністрів РЄ, а «Велика Британія, будучи не лише членом РЄ, а й Євросоюзу, дотримується з даного питання думки ЄС, який вітає рішення Конституційного Суду України».

Сторони обмінялися також думками щодо майбутніх візитів у Київ і Лондон новообраного президента Росії Володимира Путіна і зійшлися на тому, що Росія — країна, з якою треба підтримувати добрі стосунки. А Борис Тарасюк підкреслив: оскільки Росія — наш сусід і стратегічний партнер, то візит Путіна має особливе значення.

Яна СТАДІЛЬНА.
Фото АП.

Йдемо на рекорд!

Та чи на позитивний?..

Той небачений розквіт парламентаризму, демократії та законотворчої роботи, який обов'язково принесе Україні можливе втілення блискучої ідеї створення двопалатного парламенту, не може не тішити український народ. Він, як відомо, чудово розбирається в різниці між двопалатною та однопалатною системами, а також у їхніх функціональних відмінностях. Настільки чудово, що навіть коли серед ночі розбудити, скажімо, тракториста, продавщицю, пенсіонера, міліціонера чи військовослужбовця — вони без запинки й детально розкажуть про переваги двопалатної системи для України.

Та паралельно заплановано й інше нововведення: скорочення загальної кількості депутатів із 450 до 300 (хоча невідомо, буде це лише нижня палата чи весь парламент). Наш народ, звичайно ж, прекрасно розуміє, що гіпотетична нижня палата — ото й буде його представництво у загальнонаціональному законодавчому органі, бо саме там засідатимуть обрані особисто ним, народом, депутати. Так от, сповнений оптимізму український люд може все ж таки запитати: а чому, якщо раніше десь 111 тисяч осіб мали одного представника у парламенті, тепер заплановано, щоб один посланець був аж від 167 тисяч виборців? У чому тут переваги для народу?

Автор цих рядків, на жаль, не має відповіді на такі запитання (так само, хоч і як то соромно, зізнаюся, не можу пояснити переваги для України двопалатної парламентської системи — дається взнаки брак освіти). Але ж є зарубіжний досвід. Можна, скажімо, порівняти з європейськими країнами приблизно нашого розміру — до того ж із такими, що вже мають двопалатну систему.

Наприклад, Велика Британія: за населення 58,5 млн. Палата общин британського парламенту нараховує 682 депутати. Тобто кожен з них представляє приблизно 89 тисяч виборців. Або візьмімо Італію: 57,3 млн. мешканців мають у Палаті депутатів 630 своїх представників — по одному на 90 тисяч осіб. А от Франція — президентська, як відомо, республіка: 58 мільйонів французів представлені в Національній асамблеї 577 депутатами. Тобто кожні 100 тисяч — одним. Ну й ще, наприклад, наш стратегічний партнер Польща: за населення 38,4 млн. у Сеймі 460 депутатів — 83 тисячі поляків делегують одну особу.

У деяких інших європейських державах кількість населення, на яку припадає один депутат нижньої палати парламенту, така: в Ірландії — 22 тисячі осіб, Іспанії — 112 тисяч, Нідерландах — 103 тисячі, Хорватії — 35 тисяч, Чехії — 52 тисячі, Швейцарії —35 тисяч. Отож виходить: коли ідею скорочення кількості українських депутатів буде втілено в життя, то наш народ випередить за цим показником геть усіх! От лише питання, чи вигідно це для народу, залишається...

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

Чим «Група-77» відповість викликам майбутнього покоління?

Перша зустріч глав держав та урядів країн—членів «Групи-77» (раніше такі зустрічі проводили на рівні міністрів) відбувається в Гавані. Крім того, як повідомляє Посольство Республіки Куба в Україні, спостерігачами на нинішній форум запрошено 34 держави, зокрема й Україну, які не є членами «Групи-77».

«Групу-77» було створено 1964 року, коли на першій сесії Конференції ООН з торгівлі та розвитку 77 держав, що розвиваються, заявили про намір спільно шукати розв'язання найважливіших міжнародних економічних проблем. У міру вступу до ООН нових країн склад «Групи» розширювався, але попередня назва залишилася. «Група-77» складається з 3 регіональних підгруп: азіатської, африканської і латиноамериканської, за рекомендацією яких здійснюється прийом нових членів.

Гаванська зустріч учасників «Групи-77» (до неї нині входять 133 держави, що розвиваються, а також Китай) розпочалася ще в понеділок. До обговорення таких тем, як глобалізація світової економіки, відносини між країнами по лінії Північ—Південь, міждержавне співробітництво по лінії Південь—Південь і питання доступу до технологій, приступили експерти високого рівня. У вівторок обговорення питань відбувалося на рівні міністрів закордонних справ.

Як передбачається, на саміті країн Півдня буде прийнято заключну декларацію, в якій його учасники розроблять стратегію «Групи-77» перед лицем викликів нового тисячоліття. Усі схвалені главами держав документи буде представлено на Генеральній Асамблеї ООН.

Серед запрошених до Гавани на сьогоднішню та завтрашню зустрічі у верхах такі історичні особи, як Саддам Хусейн, Муамар Каддафі, Ясір Арафат та інші. Палестинський лідер підтвердив свою участь у саміті. Як повідомило Посольство Республіки Куба в Україні, у вівторок Президент Державної Ради та Ради Міністрів Республіки Куба зустрівся в аеропорту Генерального секретаря ООН Кофі Аннана. Очікують, що в заключній частині форуму візьмуть участь 60 делегацій, очолюваних главами держав та урядів, і 40 делегацій, очолюваних міністрами закордонних справ.

Яна ОСАДЧА.

Раковий корпус

У корпункт «Голосу України» прийшла чернівчанка Марія Палійчук. Принесла колективну скаргу з 20 підписами колишніх пацієнтів обласного онкодиспансеру

За листом читача

«Звертаємося до свого «Голосу України», який передплачуємо, і просимо посприяти будівництву нового корпусу ракової лікарні. Онкозахворювання на Буковині постійно прогресують і вже досягли страшного рубежу. Проте хворі на рак не мають змоги одержувати повноцінного лікування в обласному онкодиспансері. Йдеться не про низьку кваліфікацію медперсоналу. Лікарі тут чудові. На жаль, працювати їм доводиться в пекельних умовах: приміщення переповнені хворими, у палатах бракує належних побутових умов. А обласне керівництво самоусунулося від будівництва»...

У листі — гірка правда. Новий корпус онкодиспансеру — довгобуд, позбавлений уваги з боку обласного керівництва. Лише торік новопризначений голова Чернівецької облдержадміністрації Теофіл Бауер почав виправляти помилки своїх попередників. Прийнято відповідну ухвалу, визначено було термін здачі новобудови. Усі райони області мали допомогти. Але запалу вистачило ненадовго. Не було коштів для продовження робіт. Залишилися без зарплати будівельники.

Операції на об'єкті могли б узагалі припинитися, якби не ентузіасти із громадського комітету порятунку новобудови. Створений він під егідою обласної газети «Буковина». Його члени оголосили благодійницький збір коштів від підприємців, релігійних конфесій. Цими грошима й латають дірки у фінансуванні. Внесок у цю справу зробили й народні депутати України Ігор Плужников та Олександр Зінченко. А ще об'єкт відчуває постійну підтримку з боку Чернівецької міськради та її голови Миколи Федорука. Слова подяки й громаді адвентистів сьомого дня.

— Якщо ухвала облдержадміністрації не виконуватиметься й далі, то будова не вийде з прориву, — каже голова громадського комітету порятунку новобудови Григорій Мельник. — Ми не просимо у властей великих коштів, але ж матеріалами, які випускає місцева будівельна індустрія, об'єкт може бути забезпечений.

Ось у таких муках народжується раковий корпус — єдиний у цьому році об'єкт охорони здоров'я на Буковині. «Влада матиме за нього великий гріх», —таким рядком завершили свою скаргу до «Голосу України» колишні пацієнти Чернівецького онкодиспансеру.

«Гріх намагатимемося найближчим часом спокутувати», — запевнили в облдержадміністрації. І спокута не забарилася. На продовження будівництва з облбюджету було виділено понад 800 тис. грн. Завдяки фінансовому вливанню будівельники знову взялися до роботи. Заворушилися й райони, які мають надавати допомогу онколікарні.

Продовжує тримати руку на пульсі будови й громадський комітет її порятунку. Днями він знову звернувся до жителів області, підприємців з проханням допомоги коштами.

Чернівецький корпункт «ГУ» не залишився осторонь почину. Завдяки журналістській ініціативі на рахунок новобудови вже переказано кошти кількома бізнесменами з Хотинського та Заставнівського районів.

Василь БАБУХ.

Чернівці.

Не будьте байдужі, панове!

Болить

Я багато років очолюю раду ветеранів 40-го окремого ордена Олександра Невського артилерійського дивізіону особливої потужності резерву Головного командування часів Великої Вітчизняної війни. У боях загинули десятки наших бійців. Ще більше з них пішли з життя вже за мирного часу. Нині у моєму списку більше вдів, ніж фронтових друзів. Про них, про вдів, які винесли на своїх плечах страшні тяготи війни, хочу я мовити слово.

У місті Шахтарську Донецької області на вулиці Грибоєдова, 79, мешкає Віра Павлівна Єременко — вдова старшини Дмитра Єременка — улюбленця нашого дивізіону, який геройчно бився з фашистами. Її спіткало лихо: старий будинок розвалюється, дах тече, штукатурка падає, в хаті вогко, холодно. А вугілля немає, топити нема чим. І це в шахтарському краї! Віра Павлівна хворіє, у неї катаракта обох очей, вона майже нічого не бачить, а грошей на операцію немає. Пенсія мінімальна, та й ту виплачують нерегулярно.

Ще позаторік я звернувся до ради ветеранів Шахтарська з проханням допомогти вдові. Прийшли, подивилися, поспівчували. На тому все й скінчилося. Наприкінці минулого року написав листа голові міськдержадміністрації Шахтарська, просив допомогти Вірі Павлівні з паливом і ремонтом будинку. Про допомогу на проведення операції змовчав. Думав: адже не може залишитися міський голова байдужим! Хто ж тоді? Ні одвіту, ні привіту!

А скільки ж нині таких удів у нашій країні — старих, хворих, безпорадних? Мабуть, не так уже й багато, щоб Україна не могла їм допомогти. І не так уже й мало, щоб байдуже на них дивитися. Адже байдужість — це прямий шлях до людиноненависті.

Хочу звернутися через шановну газету до наших «народних мільйонерів», власників заводів, «мерседесів», літаків, палаців: може, поділитеся гривнею з удовами фронтовиків? Хто б міг виступити ініціатором та організатором створення спеціального фонду допомоги вдовам?

Не будьте байдужі, панове, вам не вибачать цього ваші діти й онуки.

Олександр ЛЕБЕДЄВ,
ветеран війни.

Донецька область.

На знімку: солдатські вдови.

Фото з архіву «ГУ».

Претензії справедливі. Та... наївні

Пошук істини

У Саксаганському народному суді Кривого Рогу нещодавно завершилося слухання справи за позовом учителя школи № 17 Валерія Романова до Саксаганського райвиконкому про порушення останнім низки статей Конституції України.

Очевидний факт: учителів, та й не тільки їх, так заплутано інструкціями, поправками до законів, так принижено владою, вони такі залякані безробіттям і тримаються за своє місце в школах «мертвою хваткою», що навіть забувають, що Конституція — це Основний Закон прямої дії, порушувати який нікому не дозволено.

За наших умов поки що тільки дуже сміливі, активні й грамотні люди можуть розплутати всі ці вузли, створені чиновниками, і стати на захист своїх прав.

Саме тому на матеріалах судового процесу хотілося б показати, як поступово ми здаємо позиції і як правлячий режим, користуючися нашими слабкостями, дедалі тугіше затягує зашморг на шиї народу, який задихається і мовчить...

Отож учитель Валерій Романов, розібравшись у юриспруденції та доповненнях до законів, довів, що за півтора року Саксаганський райвиконком недоплатив йому заробітну плату в розмірі 4083 гривні.

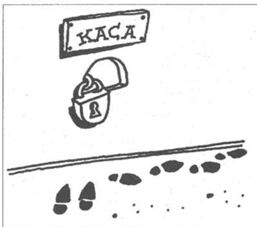
Педагог запропонував обґрунтованому методику нарахування ставок заробітної плати і доплат учителям шкіл Кривого Рогу на підставі ст. 43 Конституції України і ст. 57 Закону України «Про освіту».

Романов звертався до місцевої влади з проханням розв'язати низку питань і відновити справедливість. На це переконливих відповідей не отримав, хоча відповідач письмово констатував: він нараховує заробітну плату з огляду не на закон, а на накази міністра освіти України. А це суперечить Конституції України.

У своїй позовній заяві Романов попросив суд зобов'язати відповідача виплатити йому всю зарплату, а також відшкодувати моральні збитки в розмірі 10 тисяч гривень.

Під час визначення розміру моральних збитків учитель зважав на те, що в цей період було істотно порушено його права на працю, на зарплату, на достатній життєвий рівень, що, в свою чергу, істотно позначилося на стосунках у сім'ї, у колективі.

У своїх показаннях юрист райвиконкому і представник Саксаганського району визнали: претензії позивача справедливі. Але при цьому вони наполягали, що ст. 57 Закону України «Про освіту», мовляв, не працює, бо бракує бюджетних асигнувань, і тому за рішенням Кабміну стаття діятиме з 1.09.2001 року...

Як і слід було чекати, суд прийняв рішення в задоволенні скарги Валерія Романова відмовити.

За все в державі, з'ясовується, несе відповідальність Кабмін. А як же Конституція і закони України? За яким правом їх нехтує виконавча влада? І для чого існує суд? Для того, щоб захищати інтереси можновладців від пограбованого ними народу?

Анатолій МИТІН.

Дніпропетровська область.

Мал. Віктора ПОПОВА.

Зворотний зв'язок

Частково профінансували

Міністерство оборони України «уважно розглянуло» статтю Івана Ілляша «Крупнокаліберним прицільним безгрошів'ям по виробникові — вогонь!» («ГУ» від 25.01.2000).

«Повідомляю, що, незважаючи на вкрай обмежені обсяги фінансування науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт в 1999 році, — пише в листі до редакції заступник міністра оборони з озброєння, начальник озброєння Збройних сил України А. Довгополий, — Міністерство оборони знайшло можливість частково профінансувати роботи, що виконує Державний науково-технічний центр артилерійсько-стрілецького озброєння».

Обличчя тисячоліть 2000

III. 1001-1500 рр.

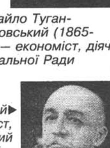

Остап (Євстахій)▶ Дашкевич (?-1535) — козацький вождь

IV. 1501-2000 рр.

◀ Геннадій Ладиженський (1853-1916) — живописець

Петро Левченко▶ (1856-1917) — художник

◀Михайло Туган-Барановський (1865-1919) — економіст, діяч Центральної Ради

Станіслав Дністрянський▶ (1870-1935) — юрист, політичний і громадський діяч

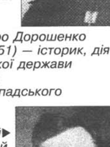

◀ Андрій Лобода (1871-1931) — фольклорист, літературознавець, академік

Анатолій▶ Луначарський (1875-1933) — радянський політичний діяч

◀ Климент Ворошилов (1881-1969) — державний діяч СРСР і УРСР

Костянтин Прісовський▶ (?-?) — генерал, військовий діяч УНР, ініціатор створення регулярних збройних сил України

◀ Дмитро Дорошенко (1882-1951) — історик, діяч Української держави гетьмана П. Скоропадського

Мирослав Січинський▶ (1886-1979) — політичний і громадський діяч

◀ Влас Чубар (1891-1939) — державний діяч УРСР

Ярослав Лопатинський▶ (1906-1981) — математик, академік

◀ Михайло Наєнко (народ. 1938) — літературознавець, педагог

№ 51 (Далі буде).

Ведучий рубрики Віталій АБЛІЦОВ.

Довга дорога додому

(Початок на 1-й стор.).

Їхні пошуки тривають. Ось і цими днями повернулися з Пакистану голова Української спілки ветеранів Афганістану Сергій Червонописький і голова Національного комітету Червоного Хреста Іван Усіченко. Там, в Ісламабаді і Пешаварі, вони мали численні зустрічі, зокрема, з представниками афганської організації Червоного Хреста і Червоного Півмісяця, а також з представниками руху «Талібан». Адже, як ми знаємо, Пакистан є однією з небагатьох країн, які офіційно визнали цей рух і підтримують з ним стосунки. «Я вважаю, що ці зустрічі дадуть доволі конкретні результати, — заявив Сергій Червонописький на прес-конференції, яка відбулася в УНІАНі.

Втім, про такі результати можна говорити вже сьогодні. За словами Сергія Васильовича, з допомогою афганської сторони стали відомими нові місця поховань наших земляків — воїнів Радянської армії. А що найголовніше — з'явилася надія, що двоє вихідців з України після багаторічного перебування у полоні зможуть повернутися додому, до своїх рідних. Йдеться про Геннадія Цевму з Донецької області й Олександра Лівенця з Луганщини. «Ми вже точно знаємо, що вони живі й перебралися поближче до кордону з Пакистаном», — повідомив журналістам Сергій Червонописький.

Певна річ, що коли йдеться про 72 полонені й таких, що пропали безвісти, то цифра доволі умовна. Бо через складну політичну ситуацію в Афганістані ніхто не може назвати точну кількість полонених. І якщо декілька років тому з різних джерел надходили відомості про три десятки наших земляків, що зосталися живими, то тепер їх кількість скоротилася майже втричі.

Тобто їх хтось бачив, хтось з ними говорив, або вони самі подавали звістку. Одне слово, «засвічувалися» тим чи іншим чином. «Ні, це аж ніяк не означає, що з іншими сталося щось невідворотне, але їхні сліди, на жаль, загубилися», — сказав Іван Усіченко.

— Чи висували таліби якісь зустрічні умови за те, що вони посприяють визволенню полонених? — поцікавились журналісти.

— Таких вимог не було, — відповів С. Червонописький. — Але ми самі знаємо, що наші військовики-полонені, особливо під час бойових дій, є для афганців добрим «товаром», за який можна одержати непогані гроші.

— А таліби знали про вашу участь у бойових операціях в Афганістані?

— Знали.

— І як це сприйняли?

— Цілком толерантно.

Треба сказати, що розмова з ними, як і з представниками афганської організації Червоного Хреста і Червоного Півмісяця набрала доврливішої тональності, коли стало зрозумілим: ніхто силоміць не збирається повертати полонених в Україну. Але надати їм таку можливість треба, а вже кожен «афганець» вирішуватиме сам, як йому діяти далі.

За словами С. Червонописького, пакистанці мають намір розширювати економічні контакти з Україною. Отож слідом за відомим «танковим контрактом» наші підприємства і спеціалісти можуть взяти участь в модернізації пакистанської залізниці й металургійного комбінату. Ісламабад зацікавлений у тому, щоб побільше студентів-пакистанців здобували вищу освіту, особливо з технічних профілів, в українських вузах, де вона нічим не поступається західним стандартам. Та зате втричі дешевше обходиться для студента. Готується угода і про будівництво на верфі у Миколаєві чотирьох військових кораблів для Пакистану. Про все це також йшлося на ділових зустрічах в Ісламабаді.

Пакистан зацікавлений у розширенні економічних зв'язків з Україною. Отже, цілком щиро хоче допомогти нам залікувати рани, завдані афганською війною, яка досі озивається болем у багатьох українських сім'ях.

Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ.

Поет сподівається на... картоплю

Теореми буття

Цього листа відомий український поет Юрій Зіньковський (який мешкає в с. Куцуруб під Очаковом) написав своєму колезі, лауреатові Національної премії імені Тараса Шевченка Дмитрові Кременю, котрий працює в газеті «Радянське Прибужжя». Вважаємо за доречне оприлюднити сумні одкровення поета й через нашу газету — хай прочитають їх столичні державні чиновники високих рангів. І замисляться над долею і конкретного поета, і українського письменництва загалом. А замисливщись — жахнуться, самі собі скажуть: «Сором! Треба щось робити — і негайно!»

* * *

Шановний Дмитре Дмитровичу!

Пробачте, будь ласка, що потурбував.

Сказати про матеріальні і побутові умови, в яких я тепер опинився, що вони важкі, — означає не сказати нічого. Вони страшні. Від цивілізації у мене залишилася одна електролампочка, та тепер і вона погасла, бо не зміг вчасно розрахуватися за електроенергію. Всі ті заощадження, які я довірив державі, пішли на інших, на щасливіших, нібито так і треба... Та найстрашніше — сидіти в темряві, ще безпросвітнішій, ніж 50 років тому, бо тепер — ні лампи, ні гасу.

Ви нині відома й авторитетна в нашій культурі людина. Не змогли б ви, звернувшись до голови облдержадміністрації, повідомити йому про моє катастрофічне становище? Невже все так безнадійно несправедливо у нашій Україні? Будь ласка, повідомте і мені адресу голови облдержадміністрації, щоб я міг до нього апелювати. Бо звернення до Є. Заудальського (голова Очаківської райдержадміністрації. — **Ред.**) не дало результату.

Батько мій, мученик ГУЛАГу в 30-ті, загинув у 1944 році за Перемогу, 55-ліття якої так широко збираються зараз відзначати. А його син, український поет (який уже є), у злиднях і темряві.

Дуже сподіваюся на вашу допомогу.

З повагою
Юрій ЗІНЬКОВСЬКИЙ.

P. S. І найголовніше: я прошу тільки про одне — щоб мені дали відстрочку до середини літа. Тоді я зміг би, продавши картоплі, розрахуватися за електроенергію.

Очаків — Миколаїв.

Після випитої чарки канадець заговорив до мене... українською

До 55-річчя Перемоги: солдатські історії

У 41-му в білоруських лісах разом з двома бійцями пішов у розвідку. Обережно рухалися вздовж неширокої дороги, стоорожко роззиралися навкруг. І раптом — немов подарунок самої долі: їде мотоцикл, біля місточка спиняється. Німецький офіцер зняв планшетку, розгорнув на колясці карту. Його довелося знищити, а мотоцикліста, який намагався втекти, взяли живим. Дісталася нам і планшетка вбитого.

Усі гуртом, і полонений теж, вмостилися на мотоцикла і взяли курс на свої позиції. Але на радощах від успішно виконаного завдання геть забули, що на мотоциклі німецькі знаки, а солдат — у ворожій формі. На великій швидкості «підлетіли» до розташування рідної частини і потрапили під... шквальний вогонь своїх. Не зрозумівши, в чому річ, інстинктивно впали на землю. Аж доки хтось не здогадався, що нас, вочевидь, прийняли за фашистів. Не піднімаючи голови, подали своїм «триповерхові» знаки. Добірний «пароль» подіяв, і все обійшлося благополучно. Тоді одержав першу медаль «За відвагу».

Ніколи не забуду ще одну фронтову зустріч, коли на Ельбі браталися з союзниками. Пригостив я спиртом молодого солдата, а він мене — французьким вином. А коли спробували порозумітися, то виявилось, що хлопець — виходець з України і рідну мову не забув. А сам вже канадець. Хоча й ім'я його забув, прізвище точно пам'ятаю — Півень.

Розговорилися.

— А що таке безробіття? — запитав у нього.

— Це коли маєш силу, а не маєш роботи. І ходиш голодний по магазинах, де виставлено все, що душа бажає, а купити нічого не можеш.

— А що то за мішки ви носите за плечима?

— Трофеї, — пояснив новий знайомий. — Додому треба прийти не з порожніми руками.

А наші «трофеї» на ту пору — похоронки, попелища та сльози. Як хотілося б зустрітися із тим канадцем-українцем знову...

Нам є що згадати, про що поговорити.

Олександр СІДУН,
двічі поранений і тричі контужений кавалер 19 урядових нагород.

Михайлівка,
Диканський район
Полтавської області.

Книги

Депортом по імпічменту

Хоч би як ми обстоювали чистоту рідної мови, однак без слів іноземного походження, котрі нині міцно вкорінилися в нашу мову, вже не обійтися. Щодня пересічний громадянин читає в газетах, слухає по радіо і в телепередачах про «імпічмент», «інавгурацію», «ротацію», «рецесію», «референдум» і «плебісцит».

Щоб допомогти «електорату» зорієнтуватися в морі сучасних політичних, економічних, юридичних понять і термінів, черкаське видавництво «Відлуння» видрукувало соціально-політичний словник-довідник за редакцією професора Черкаського держуніверситету імені Б. Хмельницького, доктора філософських наук Миколи Іщенка.

Словник-довідник не лише розтлумачує, наприклад, що «демпінг», «депорт», «декорт» і «дефолт» — суто економічні поняття, а й уміщує статті довідково-енциклопедичного змісту. Всього тут 282 статті.

Міністерство освіти України рекомендувало словник як навчально-методичний посібник для вищих навчальних закладів.

Утім, праця черкаських учених корисна всім, хто дбає про свій діловий, інтелектуальний рівень.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаси.

Привабливе те, що швидко обертається

Обсяги іноземних інвестицій в розрахунку на душу населення у Києві перевищують загальнодержавний показник у сім разів

У свої сорок років Михайло Поживанов досить знана у державі людина. Віхи його біографії вражаючі. Закінчив престижний Московський інститут сталі і сплавів. У двадцять шість років став кандидатом наук. Розробки молодого науковця були відзначені престижною галузевою премією імені академіка Бардіна, він став лауреатом премії Ленінського комсомолу у галузі науки і техніки. З-під його пера вийшли десятки наукових публікацій, кілька книг.

У біографії М. Поживанова є й інші сторінки. Маленький штрих: будучи вже кандидатом наук, він працював простим робітником — розливником сталі на металургійному комбінаті «Азовсталь» у рідному Маріуполі. Згодом — помічником, заступником начальника цеху. Перемігши шістнадцять суперників, у 34 роки М. Поживанов став народним депутатом України і того ж року його обрали міським головою півмільйонного Маріуполя. І взагалі 1994 рік виявився для нього щасливим потрійно: до двох перемог на виборах додалася ще й перемога наукова — молодий політик став доктором технічних наук.

Нині М. Поживанов — начальник Головного управління зовнішніх економічних зв'язків та інвестицій Київської міськдержадміністрації. Як непересічний політик він продовжує займатися і вдосконаленням законодавства з питань місцевого самоврядування. Саме з цього і розпочалася наша розмова з Михайлом ПОЖИВАНОВИМ.

— Після переїзду до Києва за моєю участю було створено фонд муніципальних реформ «Магдебурзьке право», основне завдання якого — вдосконалення законодавства про місцеве самоврядування. Фонд тісно співпрацює з Комітетом Верховної Ради з питань державного будівництва та місцевого самоврядування, Інститутом громадянського суспільства, Асоціацією міст України, Асоціацією народних депутатів України попередніх скликань, Комітетом з питань самоврядування сейму Польщі.

На жаль, діючим законодавством чітко не визначені повноваження різних органів влади на місцях, немає виразно окресленого розмежування повноважень представницьких органів влади, делегованих державою. Аналогічно з бюджетним механізмом перерозподілу коштів, нормативами відрахувань.

У взаємостосунках області, міста нині може зіграти свою роль суб'єктивний фактор, а це неприпустимо за чіткого, нерозмитого законодавства. Невизначеність у законодавстві треба ліквідовувати якнайшвидше. У цьому і полягає робота нашого фонду «Магдебурзьке право».

— А якісь конкретні результати вже досягнуто?

— Група народних депутатів, в тому числі і я, три роки тому звернулася до Конституційного суду з поданням про неконституційність деяких положень закону «Про місцеве самоврядування». Нещодавно суд визнав, що дійсно частина 3 статті 79 закону не відповідає Конституції. Йдеться про те, що міського голову можна змістити з виборної посади двома третинами голосів депутатів міськради. Без рішення суду. Зібрались депутати і вирішили... Що ж до бюджетного механізму, то конституційне впровадження поки що призупинено. Верховна Рада має внести зміни до відповідного законодавства.

Фонд активно працює над програмою «Парламент і проблеми розвитку регіонального та місцевого самоврядування». У Кременчуці та Черкасах ми провели конференції, де розглядалися проблеми управління великим містом, місце і роль парламенту, представницького та виконавчого органу міської влади. Незабаром подібні конференції проведемо з польськими колегами, потім — в Одесі, згодом — у Маріуполі або Стрию.

До речі, у Польщі бюджет перерозподіляється через місцеве самоврядування. Латвійська столиця вже три роки збирає податки в розрахункову касу. А гроші з бюджету розподіляються через програми. Щороку складається кредитний рейтинг міста.

— Зупинімося на нинішній вашій роботі у держадміністрації столиці. Окресліть коло питань, які входять до компетенції управління.

— Управління зовнішньоекономічних зв'язків та інвестицій створено на базі п'яти самостійних підрозділів різних структур держадміністрації, які фактично дублювали один одного.

Нині ми займаємося зв'язками з містами-побратимами, гуманітарним співробітництвом, видачею ліцензій на зовнішньоекономічну діяльність, реєстрацією інвестицій, зовнішньоекономічними контрактами, проведенням валютних тендерів, управлінням СП, створених на базі комунальної власності, веденням валютних рахунків тощо.

— Якщо бути відвертим, то Київ, завдяки своєму статусу столиці, є інвестиційним центром держави. Після прийняття закону про столицю місто має додаткові повноваження, які всупереч загальній несприятливій інвестиційній ситуації створюють добрі умови для зарубіжних інвесторів. Підтвердіть або спростуйте моє твердження.

— Справді, цілий ряд указів Президента України, розпоряджень Кабміну, а також закон «Про столицю України —місто-герой Київ» додали органам влади ряд нових можливостей для співпраці з іноземним інвестором. Обсяги іноземних інвестицій в розрахунку на душу населення у нас зростають уже п'ять років і перевищують такий же загальнодержавний показник майже в сім разів. За три останні роки у столиці зареєстровано понад півмільярда доларів інвестицій.

— А скільки треба? Все пізнається у порівнянні.

— Києву необхідно як мінімум два мільярди доларів. За три роки на одного жителя столиці припало 300 доларів інвестицій. У Варшаві, Празі, Будапешті припадає від 1000 до 1500 доларів на рік. Ось до чого ми маємо прагнути.

— Зрозуміло. За рахунок чого вам удається працювати з інвестором ефективніше, ніж це роблять в інших регіонах України?

— Для посилення гарантій прав бізнесменів на вкладений капітал та володіння прибутком у Києві діятиме система муніципальних гарантій, яка здійснює матеріально-фінансовий захист від втрат і збитків. Страхова компанія страхує інвестиційні програми на випадок валютних, банківських і комерційних ризиків.

І, як ви вже підкреслили, закон про столицю, порівняно з іншими регіонами, дає нам додаткові повноваження для створення сприятливих умов іноземним інвесторам.

— Яка структура інвестицій, що найбільше приваблює іноземців?

— Те, що дає швидкі прибутки: харчова промисловість, переробка та реалізація сільськогосподарської продукції. Значно менше іноземних інвесторів цікавлять будівництво готельних комплексів, офісних центрів, розширення транспортної мережі.

Нас хвилює те, що досі здебільшого створювалися підприємства, котрі повністю належать іноземному інвесторові. Іноземці не бажають мати справу з СП через відсутність коштів в українського учасника або через його невміння працювати на паритетних засадах.

— Назвіть найбільші інвестиційні проекти року минулого й нинішнього.

— Незабаром розпочнемо реалізацію проекту «Дніпровська пристань» — забудову п'ятнадцятигектарного намитого пустиря неподалік од Московського мосту на Лівобережжі. Тут будуть висотні житлові будинки, офісні центри, готель, спортивні споруди, яхт-клуб, школи тощо. Британська компанія «Роял Стоун» вкладає у цей проект 25 мільйонів доларів і стільки ж залучає. Знайшовся і внутрішній інвестор для завершення будівництва готельного комплексу «Свята Софія». Завдяки швейцарському інвестору з'явився шанс наступного року здати в експлуатацію готель «Театральний»...

— Ходили чутки, що ви збиралися балотуватися у Київраду?

— Це тільки чутки і не більше, бо висування кандидатів по 67 виборчому округу закінчилося, а мене там немає. Мені б, звичайно, хотілося попрацювати депутатом. Та це аморально — одночасно бути керівником виконавчого органу і мати представницький мандат виборчого органу влади. До того ж, і протизаконно.

— А що ви скажете щодо чутки, буцімто ви не стали одним із заступників Олександра Омельченка, а лише начальником управління міськдержадміністрації, бо на це не дав згоду Президент?

— Якщо це справді так, то мені дуже шкода, що деяким людям, котрі представляють певні кланові інтереси в оточенні Президента, вдалося створити такий мій негативний імідж. Насправді ж у своїй діяльності я повністю поділяю й підтримую програмні документи Президента, обнадійливі кроки оновленого Кабміну і більшості у Верховні Раді. Життя все розставить на свої місця. Справедливість і правда візьмуть гору.

Вів розмову
Леонід БРОВЧЕНКО.

Оголошення

У номер

■ **Умань**

Дружина Президента закохалася...

Саме так сказала дружина Президента України Людмила Кучма, відвідавши знаменитий уманський дендропарк «Софіївка», що на Черкащині. У весняні, заквітчені первоцвітом схили, кришталево-чисті струмки і фонтани красуні-Софіївки неможливо не закохатися з першого погляду.

Утім, поїздка Людмили Кучми Уманщиною мала діловий характер. Від фонду «Україна — дітям» дружина Президента цікавилася побутом і навчанням дітей у дитбудинку для глухих дошкільнят, відвідала міський дитячий садок і подарувала найменшим уманчанам гарні подарунки. Як повідомляє *наш власний кореспондент Лідія Титаренко*, зустрілася гостя зі студентами уманського педагогічного університету імені П. Тичини, з якими не лише поспілкувалася, а й заспівала разом «Многая літа!»

У студентів залишилися не лише приємні враження від зустрічі з Людмилою Миколаївною, а й сучасний музичний центр — подарунок дружини Президента.

■ **Фестивалі**

Казка про золоту туфельку

Її привезла з собою та подарувала Україні графиня Ліллан Аллефельд — дружина Сержа Лифаря. Колись туфелька-приз належала видатному танцюристові й хореографу, а нині її помістили у лаврський музей коштовностей. На відкритті IV Міжнародного фестивалю балету «Серж Лифар де ля данс» добросерда графиня-подвижниця пообіцяла передати всі речі свого чоловіка на його батьківщину — у Київ.

Така ініціатива, ясна річ, викликала бурю оплесків. У тому числі — на сцені, де поряд з почесною гостею учасників та публіку вітали міністр культури та мистецтв Богдан Ступка, заступник голови столичної міськдержадміністрації Анатолій Толстоухов, генеральний директор Національної опери Петро Чуприна, художній керівник фестивалю Юрій Станішевський. Графиня, у свою чергу, отримала від організаторів пам'ятну медаль. І після всіх урочистих промов зайняла місце у президентській ложі.

А потім настав час довгожданої прем'єри балету «Ромео і Джульєтта» на музику П. Чайковського (хореографія Сержа Лифаря). Честь бути першими українськими виконавцями цього твору випала Наталі Калиниченко та Євгену Колеснику (на знімку). Злагодженому дуетові акомпанував симфонічний оркестр Національної опери.

Висновок про те, що в Україні — потужний балетний ресурс, напрошувався під час концерту. Дешифрування танцювальних рухів — справа марна. Доцільніше просто пригадати учасників програми — лауреатів балетних конкурсів імені Сержа Лифаря. Окрім вище названих, це — Вадим Буртан, Тетяна Голякова, Артем Дацишин, Надія Гончар, Геннадій Жало, Наталія Лазебникова, Максим Мотков, Тетяна Боровик, Яна Гладких. Не можна не назвати й балетмейстера нинішнього фестивалю Віктора Яременка, режисера-постановника Василя Вовкуна, художницю Марію Левитську, диригентів Володимира Кожухаря та Олексія Баклана. А також — солістів трупи «Мінськ-балет» Юлію Дятко та Костянтина Кузнецова.

Перший фестивальний вечір став данниною вічній класиці (Адан, Чайковський, Мінкус, Сен-Санс...) та видатним хореографам (Лифар, Петіпа, Баланчин...). Він був схожий на прекрасну феєрію, в якій панували добрі чарівники. І кожен з них заслуговував на свою золоту туфельку.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Є на що подивитися і скуштувати

Київський репортаж

У столичному парковi імені Пушкіна розгорнуто восьму національну виставку-ярмарок «Продукти України-2000».

У виставці бере участь близько 80 фірм. За зовнішнім оформленням відчувається, які достатки має той чи той виробник. Миргородську видно звідусіль — велика панорама закликає на дегустацію. «Княжий град» оформлено під дерево. «Світоч», стилізований фірмовими знаками, потонув у червоному. Переважна більшість фірм скромно задовольнилися виділеними місцями, або ж розділили їх на декілька, щоб зекономити кошти.

Біля стенду асоціації «Укроліяпром» іде жвава розмова між діловими партнерами. Цікавлюсь у директора Людмили Зінченко, чого вони очікують від цієї виставки. — Нам потрібні нові партнери, — каже вона. — За відсутності продуктової біржі саме тут можемо визначити, як розширювати свій ринок збуту, знаходимо інвесторів, знайомимося з новинками конкурентів та різними ноу-хау.

До «Оболоні» підступитися непросто — тут аншлаг. Відвідувачі накинулися на безкоштовне пиво та безалкогольні напої. Пробираюся до менеджера з реклами Любові Мартиновської. — Ми — обличчя столиці й не можемо нехтувати таку виставку, — каже менеджер. — Для нас це більше іміджевий елемент, аніж діловий. Та й великої ділової активності поки що не спостерігається. Приходить багато зівак та любителів пива.

За скромним стендом Черкаської бісквітної фабрики молоді дівчатка навперебій розповідають, що мають великі надії на цю виставку. Адже фабрика на ринку недавно, продукція ще не всім відома, а тому хотіли б знайти партнерів, які захочуть разом працювати.

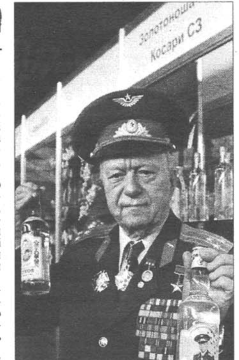
У центрі зали віце-прем'єр-міністр Михайло Гладій веде переговори з керівниками. З розмови оточення зрозумів, що не всім до вподоби ця виставка. Багато відомих компаній хотіли знехтувати її. Адже їхня продукція доволі відома і додаткової реклами не потребує. Та їм наполегливо «порекомендували» взяти участь. Мовляв, то для їхнього ж блага.

На виході з виставки дві бабусі хвалилися своїми «трофеями»: печиво, майонез, олія... Мені вони повідомили, що такі заходи не пропускають, для них — це спосіб вижити. А ще й копійку якусь отримують.

Алеєю до виставки весело поспішали студенти, щоб безкоштовно поїсти і попити. Звісно — українське.

Михайло ЛІВАНДОВСЬКИЙ.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Костянтин Сухов, голова фонду Героїв Радянського Союзу, тримає горілку «Червоноармієць Сухов», випущену спеціально для ветеранів Великої Вітчизняної війни до 55-річчя Перемоги

Спорт

■ **Футбол**

«Сталь» загартовується в боротьбі

Першість України. Перша ліга. 23-й тур: «Шахтар-2» —«Торпедо» — +:-. «Металург» — «Оболонь-ППО» — 1:0. 2500 глядачів. Олійник, 44. **«Волинь» — «Закарпаття» — 3:0.** 2000. Багіров, 7, Яцурак, 75, Шайбан, 88. **«Явір-Суми» — «Чорноморець-2» — 4:0.** 500. Бермудес, 10, 62, Бабійчук, 61, Серженко, 70. На 86-й хв. Міхно («Я») не реалізував пенальті. **«Полісся» — СК «Миколаїв» — 0:4.** 3000. Дерипала, 9, Горін, 75, Васін, 81, Павлюченко, 85. **«Сталь» — ФК «Черкаси» —2:1.** 11000. Цвик, 15, 47 — Гречаний, 10. **«Нафтовик» — «Поліграфтехніка» — 1:0.** 3500. Богатирьов, 12. Він же на 87-й хв. не реалізував пенальті. **ЦСКА-2 — «Динамо-2» — 0:2.** 200. Лисицький, 31, Серебряников, 81. **Матч ФК «Львів» — ФК «Вінниця» перенесено на 15 червня.**

Принциповий матч в Алчевську зібрав глядачів більше, ніж усі інші стадіони, де відбувалися ігри туру. Господарям треба було підтвердити свої претензії на путівку до вищої ліги. І це їм удалося зробити в напруженій боротьбі. Несподівано завершився матч у Житомирі, де «Полісся» організувало день відкритих воріт. Миколаївці, забивши гол на перших хвилинах, відійшли потім в оборону і ловили господарів, які намагалися відігратися, на контратаках.

Положення лідерів таке: «Динамо-2» — 47 очок, «Сталь» — 46, «Шахтар-2» — 41, ФК «Черкаси» — 40, ЦСКА-2, СК «Миколаїв», «Металург» — по 37, «Закарпаття» та «Волинь» — по 34.

Матчі 24-го туру відбудуться 17 квітня.

■ **Хокей**

І «золото» до скарбнички поклали...

Позавчора в конференц-залі столичного готелю «Салют» відбулася зустріч журналістів із гравцями та тренерами хокейного клубу «Беркут», який нинішній сезон завершив на дзвінкій ноті. Команду привітав перший віце-президент ФХУ Анатолій Хорозов.

Два роки тому цей колектив вирушив у самостійне плавання. І от у його скарбничці золоті медалі чемпіонату СЄХЛ та першості України. Про шлях «Беркута» до вершин розповів президент клубу, народний депутат України Валерій Акопян. На запитання представників преси відповіли: головний тренер Олександр Куликов, тренер Сергій Лубнін, капітан Ігор Юрченко, воротар Євген Бруль і форвард Раміль Юлдашев.

В. Б.

«Підпільні» макарони

Співробітники податкової міліції виявили у Рівному, в приміщенні колишньої їдальні одного з підприємств, підпільний цех з виготовлення макаронних виробів, які збували на ринках обласного та районних центрів Рівненщини. Рівнянин Я. виготовляв псевдомакарони в антисанітарних умовах, не мав потрібних документів та дозволу. Щоб припинити незаконну діяльність, яка до того ж загрожувала здоров'ю людей, податкові міліціонери вилучили більш як тонну сировини, 715 кілограмів готових макаронів та обладнання для їх виготовлення майже на 15 тисяч гривень.

Олександра ЮРКОВА.

Рівне.

Редактор номера Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ.
Перший заступник головного редактора Анатолій ГОРЛОВ.
Редколегія: Олександр БІЛИК, Леонід БРОВЧЕНКО, Віталій ЖЕЖЕРА, Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, Віталій СУДДЯ.
Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

■ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
■ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
■ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
■ Рукописів не повертаємо.
■ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 179041.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
Зам. 0311066.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Голос України
Газета виходить з 1 січня 1991 року.
Адреса ВР України: 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-89-63; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-86-50, 441-89-34, 441-89-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: sekret@golos.relc.com

Засновник і видавець — Верховна Рада України